

ягід, а тоді знову – минулого року, коли вона почала вглядатись у вікно кухні з дивним виразом обличчя й промовила:

– Знаєш, це тис.

І потім він знову почув своє ім'я.

Коноре.

Так наче йому слова шепотіли в обидва вуха.

– Що? – запитав Конор. Серце гупало в грудях, йому раптом стало цікаво, що буде далі.

Хмара затулила місяць, оповивши весь краєвид тьмою, і свист вітру покотився схилом і увірвався в кімнату, здіймаючи штори. Конор знову почув рипіння й тріскіт дерева, що стогнало, наче жива істота, наче голодний шлунок світу, який бурчав, вимагаючи їжі.

Тоді хмара рушила, і місяць засвітив знову.

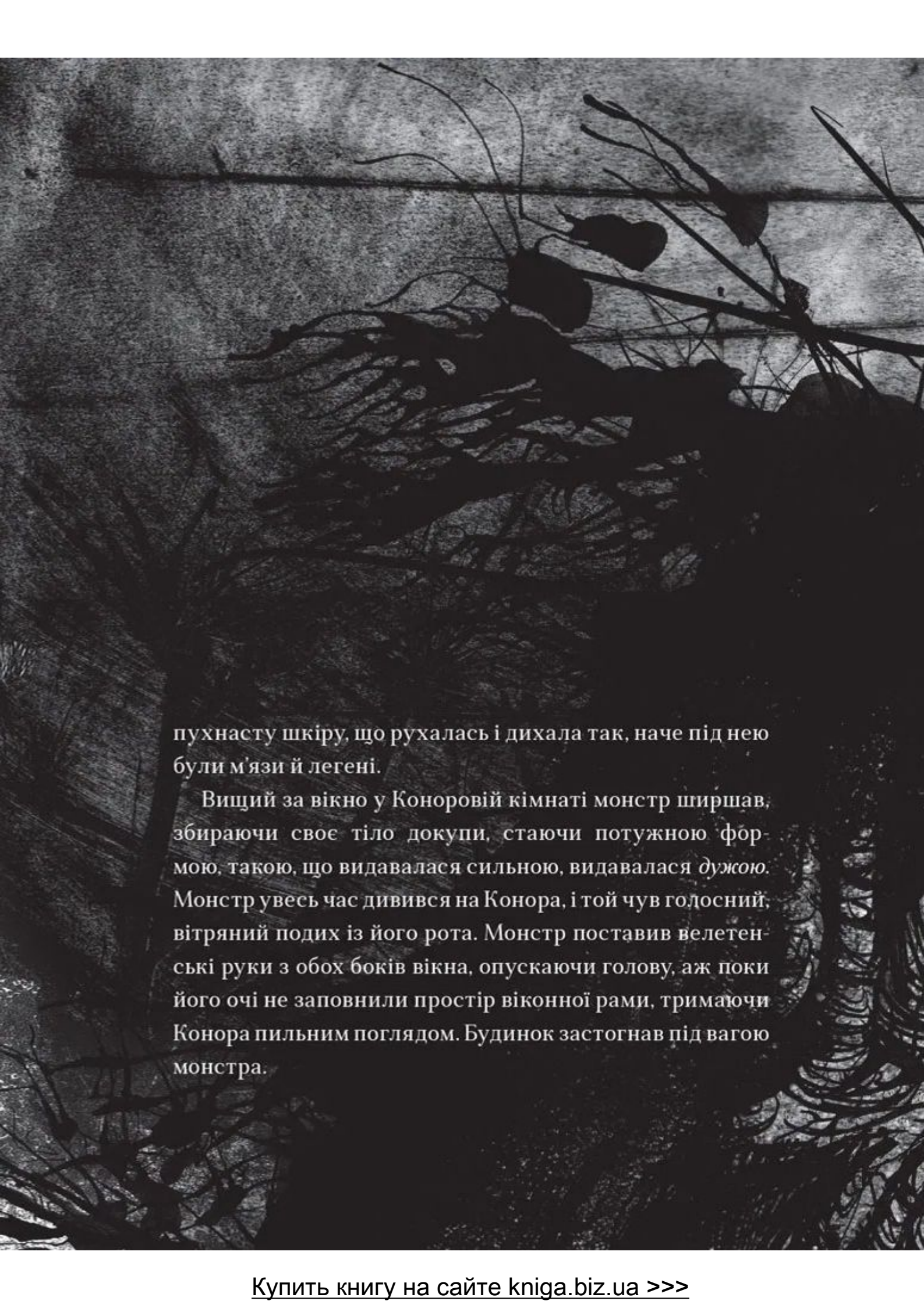
На тис.

Який тепер стояв точно посередині заднього двору.

І ось він – монстр.

Конор спостерігав, як горішні гілки дерева зібрались у велике й страшне обличчя, зблиснувши ротом, носом і навіть очима, які пильно вдивлялись у хлопця. Решта гілок закрутились одна навколо одної, порипуючи, стогнучи, аж поки не сформували дві довгі руки і другу ногу, що притулилась обіч стовбура. Решта дерева скупчилась у хребет і торс, а тонкі, голкоподібні листочки сплелися докупи, утворивши зелену

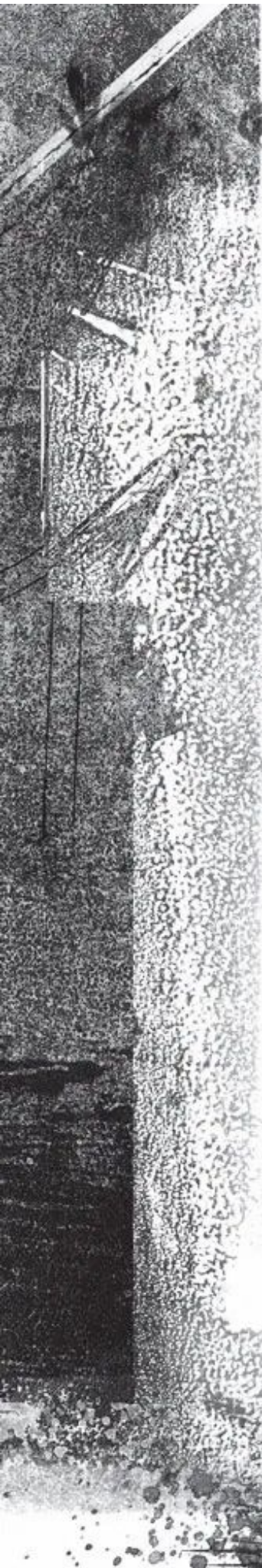

пухнасту шкіру, що рухалась і дихала так, наче під нею були м'язи й легені.

Вищий за вікно у Коноровій кімнаті монстр ширшав, збираючи своє тіло до купи, стаючи потужною формою, такою, що видавалася сильною, видавалася *дужою*. Монстр увесь час дивився на Конора, і той чув голосний, вітряний подих із його рота. Монстр поставив велетенські руки з обох боків вікна, опускаючи голову, аж поки його очі не заповнили простір віконної рами, тримаючи Конора пильним поглядом. Будинок застогнав під вагою монстра.

Це така троща, якої я б очікував від хлопчика, сказав він, розвіваючи Конорове волосся своїм подихом.

– Що ти тут робиш? – запитав Конор. Він відчув несподіваний прилив надії. – Я сплю? Це сон? Типу як тоді, коли ти розбив вікно у моїй кімнаті і я прокинувся...

Я прийшов розповісти тобі другу історію, сказав монстр.

Конор видав роздратований звук і поглянув на зламаний годинник.

– Вона буде така ж погана, як і перша? – запитав, відволікаючись.

Вона закінчується руйнуванням, якщо ти про це.

Конор повернувся до монстра. На його обличчі з'явився вираз, який Конор упізнав. Це була лиха посмішка.

– Це історія з обманом? – запитав Конор. – Вона звучатиме по-одному, а потім поверне на цілковито інше?

Ні, відповів монстр. Вона про чоловіка, який думав лише про себе. Монстр посміхнувся знову, набравши ще зловіснішого вигляду. І за це він отримує дуже, дуже суворе покарання.

Конор стояв якось мить, дихаючи, міркуючи про зламаний годинник, подряпини на дерев'яній підлозі, отруйні ягоди, що сипалися з монстра просто на чисту підлогу бабусиної вітальні.

Він подумав про тата.

– Я слухаю, – сказав він.

ІСТОРІЯ ДРУГА

Сто п'ятдесят років тому, почав монстр, у цій країні почала розвиватися промисловість. Фабрики виростали, наче бур'яни. Дерева падали, поля переверталися, ріки почорніли. Небо задихалося від диму й попелу, і люди також, цілими днями чухаючись і кашляючи, опустивши очі додолю. Села переросли в містечка, містечка у великі міста. І люди почали жити на землі, а не з нею.

Але ще лишалися зелені островці, якщо знати, де шукати.

(Монстр знову розкинув руки, й туман заповз у вітальню Конорової бабусі. Коли мла розсіялася, вони з монстром стояли посеред островця зелені й дивилися на долину з металу й цегли.)

(— То я сплю, — мовив Конор.)

Конор знову подумав про мамині руки, про те, як відпустив їх...

Припини, Коноре О'Меллі, м'яко сказав монстр. Я для того й зіп'явся на ноги, щоб сказати тобі, що можеш зцілитися. Ти повинен вислухати.

Конор знову ковтнув.

– Я слухаю.

Життя не пишуть словами, сказав монстр. Його пишуть вчинками. Те, що ти думаєш, не важливо. Важливо лише те, що ти робиш.

Запала довга тиша, Конор переводив дихання.

– То що мені робити? – нарешті запитав він.

Робити те, що ти щойно зробив, відказав монстр. Розповісти правду.

– І все?

Гадаєш, це так легко? Монстр підняв свої величезні брови. Ти був готовий померти, аби не розповісти правду.

Конор глянув на руки, нарешті розчепивши їх.

– Бо те, що я думав, було неправильним.

Це не було неправильним, мовив монстр. Це була тільки думка, одна з мільйона. Це не був учинок.

Конор зробив довгий видих, досі приголомшений.

Але він не задихався. Нічне жахіття не наповнювало його, стискаючи груди, тягнучи вниз.

Насправді він взагалі не відчував нічне жахіття.

– Я так втомився, – сказав Конор, поклавши голову на руки. – Я так втомився від усього цього.

Тоді поспи, сказав монстр. Ще є час.

– Справді? – пробурмотів Конор, несподівано відчувши, що у нього злипаються очі.

Монстр ще більше змінив форму своїх рук, щоб Конор міг ще затишніше влаштуватись у гніздечку з листя.

– Я маю побачити маму, – запротестував він.

Побачиш, мовив монстр. Обіцяю.

Конор розплющив очі.

– Ти будеш поруч?

Так, відповів монстр. Це будуть мої останні кроки.

Конор відчув, що засинає, що важка хвиля сну накочується на нього з такою силою, що він їй не опирався.

Але перш ніж він впав у сон, поставив ще одне запитання:

– Чому ти завжди приходиш о 12:07?

Конор уже заснув, перш ніж монстр зміг відповісти.